

کارخانه نساجی کردستان از شروع تا انحلال

کمیته کارگری پویا

شنبه دوم آذر ۱۳۸۷

کارخانه نساجی سنندج که در حال حاضر اعلام ورشکستگی کرده است و کارگران آن بیکار هستند، دو کارخانه در يك کارخانه بود، هم بافت هم نساجی.

این کارخانه که جهت اشتغال زایی در شهر سنندج راه اندازی شد قرار بود برای ۱۵۰۰ نفر اشتغال زایی کند اما بالاترین آمار کارگران مشغول به کار مربوط به سال ۸۱ است که ۸۳۰ کارگر در این کارخانه مشغول به کار بودند. اولین نشانه های تعطیلی کارخانه در سال ۸۱ خودنمایی کرد، مدیر عامل کارخانه به مدت ۱۵ روز کل کارخانه را تعطیل کردند، علت تعطیلی را هم زیاندهی سالن ریسندگی عنوان کردند اما بعد از ۱۵ روز کار در سالن ریسندگی آغاز شد اما کارخانه بافندگی را به طور کامل تعطیل کردند.

در سال ۸۲ مدیر عامل اعلام کرد، می خواهیم تغییر کاربری دهیم و دستگاه هایی که عرض ۱۵۰ سانتیمتر دارند باید از دور خارج شوند، بعد هم اعلام شد دستگاههایی که داریم، پارچه را با عرض ۳ متر تولید می کند، برای این تولید مجوز نداریم و با این بهانه این کارخانه با ۲۵۰ کارگر تعطیل شد.

بعد از تعطیلی واحد بافت و اخراج ۲۵۰ کارگر که به آنها تعدیل کارگران می گویند، ۷۵ نفر از این کارگران طی شکایتی از مدیر عامل توانستند حکم دریافت دیه از کارخانه را از دادسرا بگیرند. به این معنی که این کارگران به دلیل کار با ماشین ها بافندگی دچار بیماری شده بودند و باید کارخانه ضرر و زیان سلامتی به آنها می داد. دادگاه برای این ۷۵ کارگر بعد از سالها دوندگی حکم داد که از کارخانه مبلغ ۲۶۰ میلیون تومان به عنوان دیه دریافت کنند.

بعد از دو سال حکم توقیف اموال گرفتند. یکی از کارگران به خبرنگار ما گفت: کارخانه چیزی برای اینکه ما توقیف کنیم و بفروشیم نداشت، اما هفته گذشته ما رفتیم کارخانه و به جای پول به ما نخ دادند، دستمان که بجایی بند نیست باز هم این غنیمت است و نخ ها را گرفتیم شاید بتوانیم بفروشیم و اندکی پول دستمان بیاید!

اما بهانه بعدی تعطیلی کارخانه این است که می گویند کارگران نساجی دست به اعتصاب زدند. این اعتصاب بر می گردد به سال ۸۱ یعنی ۶ ماه بعد از تعدیل اولیه کارخانه که يك واحد تولیدی تعطیل شد.

اعتصاب بعدی کارگران در سال ۸۳ آغاز شد، در این اعتصاب که ۱۷ روز به طول انجامید ۵ نفر از کارگران اخراج شدند، اما کارگران به خواسته های خود رسیدند. یکی از کارگران در این رابطه گفت: وقتی دیدیم با اتحاد و اعتصاب می توانیم به حقوق خود برسیم تصمیم گرفتیم با حفظ اتحادمان در مقابل مدیریت بایستیم، اما مدیریت شروع به سرکوب کرد. اما در مقابل این سرکوبها ایستادیم و يك اعتصاب ۵۷ روزه کردیم. بعد از این اعتصاب دولت آمد کلنگ کارخانه رنگ رزی را هم زد، دستگاههای جدید هم آوردند، اما از طرفی هم شروع به تصفیه کارگران کردند، از همان موقع قراردادها تمدید نمی شد و به هر بهانه ای کارگران را اخراج کردند، در مقابل هر اعتراضی هم نیروهای امنیتی وارد شده و سرکوب را بیشتر می کردند. پول احداث کارخانه رنگ رزی را هم بالا کشیدند.

یکی از کارگران در این رابطه گفت: اینجا کردستان است، به ما در فقر مطلق صنعتی به سر می بریم، دولت نمی خواهد در این منطقه صنعت شکل بگیرد، می خواهد مردم کرد همیشه گرسنه بمانند که يك وقت صدایشان در نیاید، اینجا نگاه نم کنند ببینند نفر کارگر است، کارمند است، معلم است، کرد بودن جرم است و به کوچکترین بهانه این دستگیر و زندانی و بعد هم اعدام می شود.

بنا به گزارشات رسیده مدیر عامل کارخانه قصد داشت از آذر سال گذشته کارخانه را به طور کامل تعطیل کنند و از اردیبهشت اعلام ورشکستگی کرد. دولت با اینکار تمام سابقه های کاری را از بین برد و تعدادی از کارگران که در شرف بازنشستگی بودند در بلا تکلیفی ماندند.

یکی از کارگران گفت: در حال حاضر دولت ۳ میلیارد و ۱۰۰ میلیون تومان هزینه کرده تا حساب کارگران را تصفیه کند، در حالیکه با يك میلیارد تومان کارخانه راه اندازی می شود، دولت می گوید به خاطر بازار چین و تورم اقتصادی صنعت نساجی در ایران فلج شده است، البته این بهانه است، علت اصلی این است که در کردستان به خاطر موضوعات سیاسی تمام کارخانه ها را دارند تعطیل می کنند. احمدی نژاد آمد و گفت: برای نساجی کردستان ۱۲ میلیارد تومان در نظر گرفته ایم اما يك شاهی هم به ما ندادند و آخر سر هم بیکار شدیم.

در حال حاضر کارخانه نساجی کردستان به تمام ادارات بدهی دارد. بدهی به اداره دارایی، بانک تجارت، بانک ملت، شرکت آب، شرکت برق و حتی اداره گاز. اما تسهیلات برای تصفیه بدهی ها و استارت دوباره کارخانه داده نشد.

یکی از کارگران گفت: گلکار، فروزنده کیانی و ... (از مدیران کارخانه) نخواستند این کارخانه استارت بخورد. در این کارخانه ۱۵ میلیارد تومان سرمایه در حال خاک خوردن است.

بنا به آخرین گزارشات از سال ۸۴ قرار داد کارگران دیگر تمدید نشد، دلیل اخراج تعدید کاربری عنوان شد. تمام طرحهای مطرح شده روی کاغذ باقی ماند، اکثر دستگاههایی که مدیریت ادعا می کرد جواز برای بهره برداری از آن را ندارد، در حال حاضر در کارخانه ریسندهی اصفهان در حال کار هستند.

لازم به ذکر است، ۲۰۰ کارگر این کارخانه با داشتن خانواده در حال حاضر بیکار و بدون حقوق و در آمد در شرایط بسیار سختی به سر می برند.

این است عدالت و مهرورزی در دولت نهم!!

کمیته کارگری پویا

۲ آذر ۱۳۸۷